

разледать; и тѣхниятъ отговоръ бѣ, че маслинкитѣ сж добри и тѣзгодишни. Дѣтетото имъ каза, че Али Ходжа увѣрява, че ги е турналъ прѣди седѣмъ години въ дѣлвата; на което тѣ отговориха сжщо така, както отговориха дѣцата присторени-търговци вчера, както видѣхме.

Тукъ, макаръ обвинениятъ търговецъ да видѣ добрѣ, че двама търговци — вѣщи хора, произнесоха неговата присжда, той сѣ искаше да каже нѣщо за свое оправдание; но дѣтетото не посмѣя да заповѣда, да го обѣсатъ; то погледна халифа: „Повелителю на правовѣрнитѣ, рече то, това вече не е игра: само Ваше Величество може да осжда на смъртъ сериозно, а не азъ, както го направихъ вчера само на смѣхъ.“

Убѣденъ въ вината на търговеца, халифътъ го прѣдаде на министра на правосъдието, за да го обѣсатъ; което и стана, слѣдъ като той бѣ изказалъ кждѣ е скрилъ хилядата жълтици, които се повърнаха на Али Ходжа. Харунъ аль-Рашидъ бѣ царь справедливъ и уменъ; слѣдъ като каза на кадията, който бѣше

издалъ първата присжда и сега бѣше тамъ, да земе урокъ отъ едно дѣте и да бжде по-внимателенъ въ своята работа, прѣгърна дѣтетото и го изпрати съ една кесия съ сто жълтици, които му ги даде като знакъ на своята щедрость.

ВЕСЕЛИ РАЗКАЗЧЕТА.

Безплатно бръснене.

Въ единъ берберски дюкянъ влѣзе единъ бѣденъ човѣкъ, съ рунтава и отдавна небръснатата брада, и поиска, намѣсто коматъ хлѣбъ, да го обръснатъ безъ пари, та да прилича и той на християнинъ. Берберинътъ се съгла-

си и зе единъ лошъ бръсничъ, като си каза на ума: „Защо да си хабя добритѣ бръснички за нищо?“ Бѣдниятъ човѣчецъ тѣрпѣше голѣми болки отъ лошия бръсничъ, съ който сѣкашъ го дерѣха, ала не смѣше нищо да продума, защото го бръснѣха безъ пари. По едно врѣме кучето на берберина започна да рѣмжи нѣщо въ двора и послѣдипятъ запита чирацитѣ: „Какво има туй пале, та рѣмжи така?“ Чирацитѣ единъ по единъ отговориха: „Не зная“. Но бѣдниятъ човѣчецъ не можѣ да се стѣрпи и продума: „Вѣроятно и него во бръснатъ по милость, като мене“.

Разсѣянъ ученикъ.

Учителътъ разправяше въ отдѣленнето за разнитѣ платове: вълнени, памучни, ленени и пр., отъ които си правимъ дрѣхи, и запитваше ученицитѣ дали могатъ да улучатъ отъ какъвъ платъ сж направени дрѣхитѣ имъ. Ганчо не внимаваше; учителътъ го съгледа и го запита: „Твоего сетре, Ганчо, отъ какво е направено?“ — Отъ вѣхтитѣ панталони на татка! — отговори Ганчо смутенъ, а цѣлото отдѣление рукна отъ смѣхъ. . . .

Картини въ текста.

Разяснение на картината „Весело утро“ отъ Вирушъ Ковалски Вирушъ Ковалски е извѣстенъ съ своитѣ картини изъ живота на селянитѣ отъ родния му край — Подша. Картината, която даваме, прѣдставя слѣдното. Утро, още слънце не е изгрѣло, нито пѣкъ се е развидѣлило добрѣ. Млада, весела и ранобудна пазарджийка, вирѣгнала хранено конче, бърза съ своята двуколесна талижка къмъ града, на пазарь. . . Тамъ тя ще прекара весело и ще си накупи хубави накити за въ село. . . . Ето защо е тя тѣй весела и е прѣварила другитѣ пазарджии, които ще я настигнатъ може би едва въ града. А малкитѣ палета, се надприпускватъ съ кончето и зематъ живо участие въ радостята, която може да събуди веселото утро у всѣка земна живинка. . . .

Разяснение на отдѣлнитѣ картини, приложени къмъ първата книжка.

(За родители, наставници и учители).

Прѣди да дадемъ разяснение на четиритѣхъ отдѣлни картини, които прилагаме къмъ I-та книжка отъ втората годишнина на „Картинна галерия“, считаме за нужно да споменемъ, че тия разяснения сж прѣдзначени само за възрастнитѣ, сирѣчь — за родителитѣ, настойницитѣ и учителитѣ, които биха пожелали да развиватъ, чрѣзъ нашето списание и картини, любовь къмъ